

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: J. M., bytem P., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení*, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 22.4.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 25.2.2013 č.j. X o *starobní důchod*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 25.2.2013 č.j. X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 22.4.2013 a doplněnou dne 9.5.2013 se žalobce domáhá přezkoumání **napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25.2.2013 č.j. X**, protože s ním nesouhlasí, neboť ČSSZ mu odmítá započítat na starobní důchod odměny ve výši 116.595,-Kč hrubého za 3. rok využívání zlepšovacích návrhů, které byly splatné k 30.7.1990, což stále nechce pochopit, a nesprávně argumentuje zákonem č. 235/1992 Sb.; předmětná částka mu byla vyplacena až začátkem roku 1993 na základě rozsudku Obvodního soudu Praha 2 sp. zn. X ze dne 4.12.1992. Vyplacení doplatku odměny může doložit svědeckými výpověďmi několika bývalých spolupracovníků, kterým se o věci zmínil a pokud je mu známo, při pochybnostech uváděných ČSSZ je možno nahradit chybějící doklad o vyplacení odměny (složenku) čestným prohlášením a doloženým svědectvím několika nezainteresovaných svědků. Dle něho má být rozhodnuto v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 149/1988 Sb., protože se jedná o doplatek odměny za roky 1989, 1990, která měla být vyplacena nejpozději do 30.7.1990, proto aplikace zákona č. 235/1992 Sb. na tuto věc není možná! Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 25.2.2013 a vrácení věci opakovaně žalované, aby provedla nový výpočet jeho starobního důchodu. (K žalobě připojil*

mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí a také dopis Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8.1.2013, č.j. 2013/77-71, z něhož vyplývá, že řízení o jeho žádosti o odstranění tvrdosti zákona bude zahájeno až po ukončení námitkového řízení, ale dosud rozhodnuto nebylo.)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 25.2.2013 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 2.11.2012, jímž byl žalobci zvýšen od 14.7.2010 starobní důchod dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), měsíčně od ledna 2011 náleží 13.908,-Kč a od ledna 2012 náleží 14.135,-Kč. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 25.2.2013 bylo zdůrazněno, že ČSSZ provedenou kontrolou zjistila, že všechny doby pojištění i vyměřovací základy byly na základě podkladů, jež má k dispozici, bezchybně zohledněny, započteny a správně uvedeny v osobním listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) žalobce, když bylo postupováno dle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29.3.2012 č.j. 16Ad 19/2011-38 a započteny přiznané a vyplacené odměny za zlepšovací návrh s ohledem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 149/1988 Sb. i článek VI. zákona č. 235/1992 Sb. Dále bylo uvedeno, že na základě opravených evidenčních listů důchodového pojištění (dále jen **ELDP**) zaslaných Okresní správou sociálního zabezpečení Plzeň-město (dále jen **OSSZ**) a týkající se navýšení vyměřovacího základu o částku 24.001,-Kč v roce 1988 a o částku 11.652,-Kč v roce 1991, ale odměna ve výši 160.596,-Kč vyplacená údajně v roce 1993 nebyla započtena zejména proto, že na tuto částku nebyl vystaven evidenční list důchodového pojištění a ČSSZ nemá k dispozici jakýkoli relevantní doklad prokazující vyplacení namítané částky odměny žalobci jeho bývalým zaměstnavatelem, proto nemůže požadovanou částku zhodnotit, když ani šetřením ČSSZ u MOVO s.r.o. a ani v příslušném archivu v České Třebové, jelikož odměny měla žalobci vyplatit ČSD - Hospodářská ústředna železnic Praha (dále jen **HÚŽ Praha**), se nepodařilo dohledat doklady týkající se žalobce. K námitkám žalobce bylo také uvedeno, že požadovaný zápočet odměny za zlepšovací návrh ve výši 160.596,-Kč nemůže být zhodnocen, protože na tuto částku nebyl ELDP a není tedy zřejmé, kdy byla opravdu tato částka účastníkovi řízení vyplacena, proto nebylo možno námitkám žalobce vyhovět.*

Z obsahu připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 16Ad 19/2011 a v něm založeného pravomocného rozsudku ze dne 29.3.2012 vyplývá, že výrokem I. byla rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2010 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 19.7.2010 o starobní důchod zrušena pro vady řízení a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

*Žalovaná ve svém vyjádření dne 9.7.2013 citovala § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 149/1988 Sb. (dále jen **vyhláška**) ve znění účinném do 31.5.1992 a uvedla, že rozhodnutím ze dne 2.11.2012 realizovala rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29.3.2012 sp. zn. 16Ad 19/2011 po provedení šetření ohledně odměn za zlepšovací návrh vyplacených žalobci; dále zdůraznila, že odměnu ve výši 160.596,-Kč vyplacenou žalobci v roce 1993 na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. X nelze do vyměřovacího základu započítat, neboť § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky umožňující tento zápočet byl zrušen zákonem č. 235/1992 Sb. s účinností od 1.6.1992. Odměny za zlepšovací návrhy tedy přestaly být vyměřovacím základem započitatelným pro účely důchodového zabezpečení, z tohoto důvodu nemohl být na uvedenou částku vystaven ani ELDP, neboť pro tento postup není opora*

v zákoně, proto setrvala na rozhodnutí ze dne 25.2.2013 a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 25.2.2013 bylo žalobci doručeno dne 7.3.2013 a skutečnosti uvedené v rozhodnutí ČSSZ ze dne 2.11.2012 a 25.2.2013 i ve vyjádření žalované ze dne 9.7.2013 odpovídají obsahu spisu. Dle založeného Výpisu z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES ze dne 5.6.2012 vyplývá, že HÚŽ Praha, odštěp. závod, zásobovací závod Přerov zanikl 31.12.1995 /vznikl 1.1.1993/ a dle sdělení MOVO spol. s r.o. Plzeň, Železniční 7, ze dne 28.5.2012 částky za zlepšovací návrhy byly vyplaceny správcem HÚŽ Praha a tato organizace byla dle jejich názoru povinna vést o tom evidenci a zároveň vytvořit ELDP, nebo alespoň tyto částky sdělit, toto však neučinili.

Žalobce v podání ze dne 4.7.2013 soudu sdělil, že telefonicky zjistil u ČD – zásobovací sklad Česká Třebová, že poptávané dokumenty jsou nedohledatelné nebo jsou již skartovány a dále připojil čestná prohlášení několika bývalých spolupracovníků potvrzující pouze vyplacení předmětné částky začátkem roku 1993 na základě rozsudku soudu. Dále žalobce dne 31.7.2013 sdělil, že nadále trvá na podané žalobě a zopakoval své důvody uvedené již v žalobě a upozornil na nesprávné tvrzení ČSSZ svědčící o tom, že zpracování vyjádření nebyla věnována potřebná pozornost šetření ohledně odměn za zlepšovací návrh vyplacených žalobci, neboť odměny za zlepšovací návrh vyplácela opožděně a v nesprávné výši HÚŽ Praha, Perucká 5, v letech 1988 – 1993, nikoli organizace MOVO spol. s r.o.; navíc Obvodní soud Praha 2 jeho nároky na odměnu za využití zlepšovacího návrhu posuzoval dle dosavadních předpisů, tj. zákona č. 84/1972 Sb., protože vznikly před nabytím účinnosti zákona č. 527/1990 Sb., tj. před 1.1.1991, z čehož logicky vyplývá, že i ohledně jeho důchodu má být rozhodnuto v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky, protože se jedná o doplatek odměny za roky 1989-1990 a soudní řízení bylo v té věci zahájeno dne 30.8.1991, tedy ještě v době platnosti vyhlášky; poukázal také na to, že mu byl zvýšen důchod po předcházejícím soudním sporu pouze o 63,-Kč měsíčně a upřesnil, že se nyní jedná o částku 116.595,-Kč hrubého, tj. 81.585,-Kč čistého.

Následně žalovaná dne 19.8.2013 v reakci na repliku žalobce setrvala na svém rozhodnutí ze dne 25.2.2013 s tím, že odměnu ve výši 160.596,-Kč, vyplacenou žalobci v roce 1993 na základě předmětného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, nelze do vyměřovacího základu započítat, neboť zrušením § 11 odst. 2 vyhlášky zák. č. 235/1992 Sb. s účinností od 1.6.1992 odměny za zlepšovací návrhy přestaly být vyměřovacím základem započitatelným pro účely důchodového zabezpečení, a proto nemohl být žalobci na uvedenou částku vystaven ani ELDP, neboť pro tento postup není opora v zákoně.

Ze soudem pořízených Výpisů z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES ze dne 5.8.2014 vyplývá, že obchodní firma ČSD – HÚŽ Praha, se sídlem Praha 2, Perucká 5, vznikla 1.1.1986 a zanikla 31.12.1992, a obchodní firma ČSD – HÚŽ Praha, odštěpný závod Zásobovací závod Plzeň se sídlem Plzeň, Železniční 7, vznikla 1.1.1993 a zanikla 31.12.1995.

U ústního jednání zdejšího soudu dne 6.8.2014 žalobce mimo jiné setrval na podané žalobě a upřesnil, že správná je skutečně částka 116.595,-Kč hrubého a nikoli částka 160.596,-Kč, jelikož tato částka se objevila při jednání s žalovanou kvůli časovému presu, kdy částku špatně spočítal a ke správné částce dospěl tak, jak je uvedeno na první straně žaloby, že se jedná o rozdíl od celkové odměny 172.248,- Kč hrubého, která mu měla být vyplacena a od ní je odečtena již vyplacená částka 55.653,-Kč hrubého a rozdíl činí jím požadovaných 116.595,-Kč hrubého a o tuto částku bojuje; závěrem požadoval vyhovění žalobě. Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby a připomněl, že změnou právní úpravy od 1.6.1992 odměny za zlepšovací návrhy přestaly být vyměřovacím základem pro účely důchodového zabezpečení, a proto tedy odměnu ve výši 116.595,- Kč vyplacenou v roce 1993 nelze započítat.

Podle § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky, kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení (č. 100/1988 Sb.), účinnou do 31.5.1992, jsou hrubými výdělky též odměny vyplacené podle předpisů o objevech, vynálezech, zlepšovacích návrzích a průmyslových vzorech (tj. zákon č. 84/1972 Sb., o objevech, vynálezech, zlepšovacích návrzích a průmyslových vzorech a vyhláška Úřadu pro vynálezy a objevy č. 27/1986 Sb., o odměňování objevů, vynálezů, zlepšovacích návrhů a průmyslových vzorů); tyto odměny se započítávají v rozsahu, v němž podléhají dani, v tom roce, v němž byly vyplaceny.

Dle článku VI. zákona č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, účinného dnem 1.6.1992, se vyhláška federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, se mění a doplňuje takto: v § 11 odst. 2 se vypouští písmeno a).

Podle § 13 odst. 1 zákona za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let.

Dle § 16 odst. 3 zákona vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona (zák. č. 589/1992 Sb.) a za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud

zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud na základě všech zjištěných skutečností dospěl k závěru o důvodnosti *žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 25.2.2013*, jímž žalovaná zamítla námitky žalobce a rozhodnutí ze dne 2.11.2012 potvrdila. Žalobce sice neprokázal, kdy, v jaké výši a kým mu byla skutečně předmětná odměna za společenské využití jeho zlepšovacího návrhu vyplacena, jelikož HÚŽ Praha oficiálně zanikl dne 31.12.1992 a např. odštěpný závod Plzeň (sídlo Plzeň, Železniční 7, stejné sídlo jako MOVO spol. s r.o. Plzeň) stejně jako jiné odštěpné závody v ČR vznikl dne 1.1.1993 a zanikl 31.12.1995. Je ale nepochybné, že předmětná částka 81.585,-Kč /čistého/ byla vyplacena, jak potvrdil žalobce (*částka mu byla vyplacena začátkem února 1993 prostřednictvím České pošty 18 v Plzni-Skvrňanech na složenku, povinným /HÚŽ Praha/ dle pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Praha 2 sp. zn. X ze dne 4.12.1992 - kopie je založena v dávkovém spisu*), neboť v opačném případě by se žalobce jejího zaplacení domáhal. *Naopak ale soud zjistil, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí ze dne 25.2.2013 vůbec nevypořádala s námitkami žalobce ze dne 10.12.2012 proti rozhodnutí ze dne 2.11.2012*, kdy namítal bez bližší specifikace, že nový výpočet je nepřehledný a také postrádá jakoukoliv zmínku o původní výši důchodu (*dle soudu nepostačuje k vypořádání se s námitkou pouze uvést do odůvodnění rozhodnutí o námitkách, kterým původním rozhodnutím a v jaké výši byl žalobci starobní důchod přiznán*), a dále namítal, že z opakovaně zmíněného rozsudku Obvodního soudu Praha 2 ze dne 4.12.1992 zcela analogicky vyplývá, že má být rozhodnuto v souladu s 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky, protože odměna za třetí rok využívání zlepšovacího návrhu ve výši 160.596,-Kč měla být vyplacena dle zákona č. 84/1972 Sb. nejpozději do 30.7.1990, a navíc odměna nebyla včas a ve správné výši vyplacena, ani v letech 1988-1990 nebyla nahlášena orgánům sociálního zabezpečení. ***Z těchto důvodů soudu nezbylo, než opětně zrušit rozhodnutí ČSSZ, ale pouze rozhodnutí o námitkách ze dne 25.2.2013, jelikož v odůvodnění předcházejícího rozhodnutí ze dne 2.11.2012 byly uvedeny všechny rozhodné skutečnosti, tudíž při znalosti tohoto rozhodnutí by právník ČSSZ rozhodující o námitkách žalobce nepochybně zmínil ony rozhodné skutečnosti tam uvedené***; soud sice souhlasí s žalobcem, že rozhodnutí ze dne 2.11.2012 postrádá jakoukoliv zmínku o původní výši důchodu, ale nejedná se o tak závažné pochybení, které by odůvodňovalo zrušení i tohoto rozhodnutí. *Rozhodnutí ze dne 25.2.2013 však soud shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, proto jej zrušil, když žalobu shledal důvodnou, ale z jiných důvodů, než které namítal žalobce*. Soud i žalovaná se musí řídit bez ohledu na přání pojištěnce platnými předpisy a je nepochybné, že žalobcem v soudním řízení upřesněná požadovaná částka 81.585,-Kč čistého - 116.595,-Kč hrubého k započtení do jeho příjmů pro výpočet důchodu byla vyplacena až po 1.6.1992 a vůbec není rozhodné, že se týká doby před tímto datem, jelikož lze jakoukoli částku, která splňuje zákonné podmínky pro započtení do vyměrovacího základu, započítat až po jejím vyplacení v tom měsíci, kdy byla zúčtována.

V této věci soud po zjištění shora uvedených skutečností oprávněně dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované pro vady řízení spočívající

v tom, že žalovaná se nevypořádala se všemi námitkami uplatněnými žalobcem, proto v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1 věta první a odst. 4 s.ř.s. rozhodl o zrušení rozhodnutí ze dne 25.2.2013 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku I. rozsudku. Žalovaná v této věci tedy vydá nové rozhodnutí, jímž znovu rozhodne o námitkách žalobce podaných proti rozhodnutí ze dne 2.11.2012 a zejména se vypořádá se všemi jím uplatněnými námitkami, čímž bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 16Ad 48/2013 ze dne 6.8.2014, kdy výrok i odůvodnění budou zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a rovněž i zákona č. 155/1995 Sb.

Soud ještě podotýká, že právním názorem soudu je žalovaná vázána, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s., a rovněž připomíná, že dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. *v této věci k datu 25.2.2013*. Zároveň se soud omlouvá za délku řízení způsobenou objektivními skutečnostmi.

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce však nepožadoval žádné náklady tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 6. srpna 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně